

DE ONSCHULD ZELVE

THRILLER

Amy Lloyd

Je vertrouwt hem.
Waarom ben je
dan toch zo bang?

Amy Lloyd

De onschuld zelve

De Fontein

Proloog

Zesenzeventig uur nadat ze als vermist was opgegeven was het meisje gevonden. Haar vingertoppen waren met een nijptang afgeknipt, in een weldoordachte poging om DNA-sporen weg te werken – vel van haar belager dat zich onder haar witte nagelranden had genesteld toen ze hem krabde. Haar lichaam was kort na haar dood verplaatst; de plek waar ze was omgebracht was afgelegen genoeg geweest om haar met veel geweld te kunnen verkrachten en daarna te verminken. Holly Michaels was gedumpt in het donkere water van een kreek in het uiterste noorden van Red River County in Florida, vijftien kilometer van haar huis.

Op de foto's van de plaats delict ligt ze met haar gezicht naar beneden. Dit maakte de beelden iets makkelijker te verhapstukken toen Sam ze voor het eerst in haar eentje bekeek in de onverlichte zitkamer van haar rijtjeshuis in Bristol. Aanvankelijk leken de foto's indecent, niet zozeer door het bloed, dat ook in haar fijne blonde haar zat, maar door de aanblik van haar ontblote onderlijf; Sam zou uit piëteit een laken over haar heen willen leggen.

Na verloop van tijd schokte haar aanblik Sam niet meer. Naarmate ze de forums vaker bezocht en ze de foto telkens weer zag, ging het steeds minder om het lichaam en de wasbleke huid met de donkere

bloedvlekken, maar meer om de kleine dingen eromheen. Ze concentreerde zich op iets aan de zijkant van de foto, een stukje grond dat rood was omcirkeld. Sam kneep haar ogen samen. Het was een voetafdruk. Maar, zoals de leden van het forum opmerkten, daar was nooit een gipsafdruk van gemaakt en in het dossier over de zaak werd hij nergens vermeld. Dat riep vragen op: is deze voetafdruk bewust buiten het onderzoek gehouden? Over het hoofd gezien? Of zitten we te kijken naar het bewijs dat een of andere halve zool bij de politie van Red River de plaats delict mogelijkwijze heeft verstoord? Er werd tot diep in de nacht over gediscussieerd. Sam wist niet precies wat ze ervan moest denken, maar één ding stond voor haar vast: wat er ook was gebeurd, de wáre dader liep nog vrij rond.

Haar obsessie was achttien jaar na de eerste documentaire begonnen.

‘Echt, ik weet dat je er niet veel mee hebt, maar dit zul je geweldig vinden, het is ongelooflijk, om razend van te worden,’ had haar vriend Mark gezegd, wiens gezicht oplichtte in de gloed van het beeldscherm.

Sam zat naast hem op zijn bed, in het huis van zijn ouders, bij wie hij nog steeds woonde. Terwijl het verhaal zich op het scherm ontvouwde, begon de omgeving te vervagen. Het draaide om de jongen, die duidelijk nog te jong was voor het pak dat hij in de rechtszaal droeg, en met zijn blauwe ogen verward naar de camera knipperde, alleen en bang. Het deed haar pijn om naar hem te kijken, zo mooi in die lelijke ruimte met strenge lijnen en genadeloos licht, en zijn gezicht, zo zacht en triest. Dennis Danson, amper achttien jaar, alleen en ter dood veroordeeld.

Toen de documentaire was afgelopen wilde ze meer weten, ze wilde antwoorden.

‘Nou, wat heb ik gezegd?’ zei Mark. ‘Ik wist dat je razend zou worden.’

Al snel hield Dennis haar dag en nacht bezig en dook hij op in de periferie van haar dromen, net te ver weg om met hem te kunnen praten of vast te houden; zijn vingers glipten altijd uit de hare.

Daarom sloot ze zich aan bij online community's, waar toegewijde aficionado's iedere foto en getuigenverklaring, en elk alibi, procesverbaal en autopsieverslag onder de loep namen. Ze bespraken de kleinste details zo lang dat Sam haar ogen nauwelijks nog kon openhouden, maar ze kon er niet mee stoppen, bleef wroeten naar een waarheid waarmee alle fouten die tot deze situatie hadden geleid, rechtgezet konden worden.

Er waren subgroepen, die fanatiek hun theorieën verdedigden. Ze wezen Holly's stiefvader als verdachte aan, of de zedendelinquenten die in stacaravans aan de rand van de stad woonden. Ze trokken vergelijkingen met andere onopgeloste moorden in Amerika, wat een beeld opriep van een zich steeds verplaatsend kwaad – een vrachtwagenchauffeur, gedreven door duistere fantasieën, een man die 's nachts leefde en in zijn eentje moordde. Dan waren er nog aanhangers van complottheorieën, mensen die dachten dat het hele politiekorps van Red River een lokaal netwerk van pedofielen de hand boven het hoofd hield, omdat het belastende informatie over de politie in zijn bezit had.

Sam geloofde dat het veel simpeler was. Een week voor de moord was er een kleine man bij de middelbare school gesignaleerd. Hij had kinderen aangeklampt om te vragen hoe laat het was. Hij zei dat hij zijn horloge had verloren, vroeg of ze hem wilden helpen zoeken en stelde ze een beloning in het vooruitzicht. Een moeder die haar zoons kwam ophalen sprak hem aan, en later vertelde ze de politie dat hij haar argwaan had gewekt, omdat hij zich schichtig gedroeg en zijn blik alle kanten op schoot als hij sprak. Hij was een onbekende voor de vrij kleine gemeenschap en voordat de politie arriveerde had hij zich uit de voeten gemaakt. De aanwezigheid van de man had de ouders een onbehaaglijk gevoel gegeven en als extra voorzorgsmaatregel surveilleerden de leerkrachten daarom ieder ochtend en middag bij het schoolhek. Omdat de politie weinig informatie had om op af te gaan, werd het dossier over het incident gesloten en verdween het voorval naar de achtergrond. Er was geen misdrijf gepleegd en de

man liet zich niet meer bij de school zien. Een week later werd Holly als vermist opgegeven.

Op de forums werd hij de Kleine Man genoemd. De politie ondervroeg de moeder opnieuw en in de krant verscheen een compositietekening van de Kleine Man, die ook overal in de stad werd opgehangen, maar dit leverde geen verdachten of aanwijzingen op. Uiteindelijk liet de politie dit spoor helemaal los en richtte men zich – blijkbaar onder druk om een arrestatie te verrichten – op andere geruchten.

De forums hielden echter vast aan de Kleine Man-theorie en vergeleken politiefoto's van recent gearresteerde zedendelinquenten met de compositietekening. Bezeten als ze was, las Sam alle tijdlijnen, en ze verbaasde zich over de speurderskwaliteiten van haar medeleden; hun blik was zo scherp dat ze aanwijzingen herkenden die de politie over het hoofd had gezien en ze bedachten theorieën die het ontbrekende verhaal zeer overtuigend weergaven.

Er waren andere forums, andere zaken, met andere slachtoffers. Er waren andere documentaires, podcasts en televisieprogramma's, maar *Reconstructie van de waarheid: de moord op Holly Michaels*, sprak de mensen het meest aan, raakte hen het diepst en liet hen niet los. Sam las op internet alles wat er te lezen viel, tekende petitie om nieuw bewijs toegelaten te krijgen in de rechtszaak (de voetafdruk, een verklaring van een familielid over het alibi van de stiefvader) en vond andere forums die ze obsessief bezocht. De leden werden allemaal gedreven door het verlangen de waarheid te vinden en de man vrij te krijgen die centraal stond in de zaak, het slachtoffer van een flagrante gerechtelijke dwaling.

De aficionado's voelden zich diep verbonden met Dennis. Deels omdat ze hem in de jaren na zijn arrestatie van een verwarde achttienjarige jongen hadden zien veranderen in de man die hij in de gevangenis werd. In zijn helwitte gevangenisoverall had hij bijna iets heiligs over zich. Sereen als een monnik, zijn handen en voeten geketend alsof hij boete deed. Hoewel hij zich nooit had neergelegd bij het

vonnis en bleef volhouden dat hij onschuldig was, bleef hij kalm. ‘Ik wil het niet zien als een strijd,’ zei hij aan het einde van de documentaire, ‘strijden is uitputtend, maakt je kapot. Ik weet wat ik moet doen. Het zal me lukken.’

Toen zijn gezicht op het beeldscherm vervaagde, kreeg Sam een knoop in haar maag. Overmand door een gevoel van onmacht en verpletterd door alle onrechtvaardigheid in de wereld moest ze huilen.

Ze had het idee dat de forumleden de enigen waren die het begrepen. Ze hadden zich allemaal net zo onmachtig gevoeld als zij toen ze jaren geleden voor het eerst naar *Reconstructie van de waarheid* keken, en verwelkomden haar in hun community. Sommigen reageerden sarcastisch: ‘Hè, hè, eindelijk wakker geworden? Welkom in 1993.’ Maar over het algemeen voelde ze zich er thuis, plaatste ze berichten onder haar eigen naam en deelde ze haar gedachten en gevoelens, niet alleen over Dennis, maar ook over haar privéleven, op het algemene discussieforum. Dit waren de mensen tot wie ze zich wendde toen Mark bij haar wegging, toen ze thuiskwam en zag dat hij al zijn spullen had meegenomen, zonder een briefje achter te laten, alleen zijn tandenborstel, die in de beker op het aanrecht tegen de hare leunde, samen verstrengeld alsof het zwanenhalzen waren. De andere forumleden troostten haar, gaven hun Skype-gegevens door voor als ze wilde praten en verzekerden haar dat ze dit niet had verdiend. Ze waren de enigen die zich om haar bekommerden.

De meeste leden waren Amerikanen, maar er zaten ook Engelsen bij, die soms meet-ups en events organiseerden. Maar het waren de Amerikanen die de discussies en demonstraties leidden. De twee keer dat Dennis een executiedatum door had gekregen, verzamelden Amerikaanse leden zich voor de rechtbank van Red River County en de Altoona Prison, waar ze demonstreerden en met de media spraken om aandacht te vragen voor de zaak. Ze sliepen in tenten, flyerden en verzamelden handtekeningen voor petitie tot zich aan de

andere kant van de straat een groep vormde met borden waarop stond: MOORDENAAR en WAAR ZIJN DE LICHAMEN?.

Zodra de twee groepen tegen elkaar begonnen te schreeuwen, werden aan beide kanten dranghekken op de stoep geplaatst en gingen leden van de oproerpolitie, die met een neutrale, onverschillige blik voor zich uit starden, tussen hen in staan.

Toen de executie van Dennis werd opgeschort, verschenen in de nationale kranten foto's van demonstranten die elkaar huilend in de armen vielen. Sam las alle blogs en tijdlijnen over de demonstratie en plaatste op het forum van de Britten het bericht dat ze heel graag ook zoiets cools zou doen, maar dat dit lastig was als je zo ver weg woonde.

'Eigenlijk hebben ze niets gedaan,' reageerde een lid, 'zo werkt het systeem nu eenmaal. Mensen zitten soms wel veertig jaar in de dodencel zonder dat het vonnis ooit wordt voltrokken. Dus heeft het echt iets uitgemaakt? Dat is nog maar de vraag.'

Sam vond de Engelse forumleden minder serieus dan de Amerikanen; ze had de indruk dat ze het als tijdverdrijf zagen. Tijdens een van de meet-ups waren ze met z'n allen naar de London Dungeon geweest, waar bloederige wassen beelden met verroeste middeleeuwse martelwerktuigen om hun nek eeuwig lijden uitdrukten terwijl uit speakers een onafgebroken koor van gekrijs klonk. Toen de groep gilte en lachte, voelde ze zich er niet mee verbonden, omdat haar medeleden meer belangstelling hadden voor het morbide karakter van de zaak dan het humane aspect. Voor hen was Dennis geen echt mens, dacht ze. Ze vonden het lang niet zo hartverscheurend als zij. Door hun Britse cynisme, dat kwaadaardige gebrek aan emotionele betrokkenheid, wilde Sam afstand van hen nemen. Ze voelde zich meer op haar gemak bij mensen die net zo gekweld werden als zij, die iets moesten dóén.

Betere vrienden dan de Amerikaanse leden had ze in jaren niet gehad. In bed bleef ze met haar laptop rustend op haar knieën tot diep in de nacht wakker om met ze te chatten. Veel van hen schreven

brieven aan Dennis en scanden zijn reacties in. Sam voelde zich nog steeds ongemakkelijk bij de vertrouwelijkheid waarmee ze met hem communiceerden. Het kostte haar maanden om een brief te schrijven en daarna duurde het nog eens weken voor ze hem op de post deed.

29 januari

Beste Dennis,

Mijn naam is Samantha. Ik ben een eenendertigjarige lerares uit Engeland en ik weet dat je onschuldig bent. Het voelt raar om je te schrijven. Ik heb dit nog nooit eerder gedaan, een brief schrijven aan iemand die ik nooit heb ontmoet. Ik weet dat heel veel mensen je schrijven en dat ze allemaal hetzelfde zeggen, zoals 'Je verhaal heeft me geraakt' en 'Het laat me niet los', maar je verhaal heeft mij écht geraakt en het laat mij écht niet meer los. Heel veel mensen doen er alles aan om je onschuld te bewijzen. Ik zou willen dat ik kon helpen, maar ik weet simpelweg niet hoe. Als je iets nodig hebt, laat het me dan alsjeblieft weten, ook al is het nog zo onbeduidend; ik zal mijn best doen het te regelen.

Het is merkwaardig om zo veel over jou te weten terwijl jij niets over mij weet en daarom zal ik je iets over mezelf vertellen om de balans wat meer in evenwicht te brengen. Ik woon alleen; mijn oma die drie jaar geleden is gestorven, heeft me haar huis nagelaten, waardoor mijn moeder me nog meer haat dan ze al deed (voor zover dit mogelijk is). Net als jij ben ik het zwarte schaap van de familie. Ik hoop dat dit niet onaangenaam overkomt; wat ik bedoel is dat mensen ons niet begrijpen, niet omdat we iets verkeerd hebben gedaan, maar omdat wij anders zijn. Mijn oma begreep me altijd, voor mij was ze meer als een moeder, echt, en ik heb haar verlies nog steeds niet verwerkt. Misschien is dat wel de reden waarom jouw verhaal me zo diep

raakt. Sinds kort ben ik weer single (we zijn op een nare manier uit elkaar gegaan) en ik heb een hekel aan mijn werk. Soms kan ik me niet eens verroeren als ik vroeg wakker word en wil ik het liefst dat de dag niet aanbreekt. Waarschijnlijk vertel ik te veel, maar het voelt goed om eindelijk bij iemand mijn hart uit te kunnen storten.

Ik heb er alle begrip voor als je me niet terugschrijft, je zult wel heel veel brieven krijgen, maar ik wilde gewoon dat je weet dat er veel mensen zijn die aan je denken. We zijn allemaal heel opgetogen over de nieuwe documentaire: het klinkt stom, maar zodra ik erover hoorde, kreeg ik weer hoop, was ik er bijna zeker van dat je zaak deze keer wel heropend zou worden. Ben jij opgetogen? (Sorry als dit een stomme vraag is.)

Ik hoop iets van je te horen, je schrijft altijd zulke attente brieven aan mensen (die zetten ze online, mensen vinden het geweldig om te weten dat het ondanks alles goed met je gaat) en ik zou je graag nog een keer schrijven als je dat waardeert.

*Hartelijke groet,
Samantha*

Voor het geval hij niet zou antwoorden liet ze niemand weten dat ze hem had geschreven, en toen hij dat uiteindelijk toch deed, postte ze daar niets over, omdat ze niet wist of deze brief anders voelde omdat hij aan haar was gericht, of dat hij echt anders was dan de brieven die hij aan anderen schreef.

14 april

Beste Samantha,

Sorry dat ik je nu pas schrijf. Je hebt gelijk: ik krijg veel brieven en er gaat even overheen voor ik die allemaal gelezen heb. En ook al

heb ik alle tijd, toch beantwoord ik ze niet allemaal. Maar iets in jouw brief raakte me. Ik vind het naar om te horen dat je eenzaam bent. Ik ben ook eenzaam.

Carrie houdt me op de hoogte wat betreft alle steunbetuigingen op het net. Daar put ik veel troost uit. Soms vind ik het lastig te begrijpen allemaal. Op school hadden we maar één computer en daar typten we coördinaten in, waardoor een robot door het klaslokaal bewoog. Hij was heel traag. Ik denk dat het een schildpad moest voorstellen. Toen we op een dag terugkwamen van de pauze, was hij kapot. De lerares vroeg niet eens wie het had gedaan. Ze wees meteen naar mij. Ik had het niet gedaan, maar iedereen dacht van wel.

Zo. Dat is iets wat je niet over me wist. Ik heb dit nooit eerder aan iemand geschreven. Het is eigenaardig dat mensen zo veel over me weten. Ik denk dat ze meer over mij weten dan ikzelf.

Dank voor je aanbod, maar financieel kom ik niets te kort. Carrie komt me opzoeken en regelt wat ik nodig heb. Ik weet niet of je weet wie Carrie is, maar ze was coproducent en regisseur van de documentaire en is sindsdien een geweldige vriendin gebleven. Ik ben heel blij met haar. Er zijn veel gevangenen die helemaal niemand hebben. Om je vraag te beantwoorden: ik ben ook enthousiast over de nieuwe documentaire, maar ik heb eerder hoop gehad en ben toen teleurgesteld. Daarom probeer ik nu rustig te blijven.

Ik zou het fijn vinden om nog een brief van je te krijgen. Ik hou van de manier waarop je schrijft. Je toon is lief. Ik krijg best vreemde brieven. Dat kun je je wel voorstellen, denk ik. Ik zou graag meer over je willen weten, dus schrijf alsjeblieft. En heb je boeken die je me kunt aanraden? Dat is altijd fijn. Je hoeft ze niet op te sturen. Ik kom er wel aan.

Ik hoop snel weer iets van je te horen, Samantha. Je brief heeft een sombere dag opgefleurd.

Groetjes,
Dennis

Ze las de brief nog een keer. Hij had haar iets verteld wat hij nooit eerder iemand had laten weten. Ze droeg de brief altijd bij zich. Telkens als ze eenzaam was, las ze hem opnieuw. Naarmate ze meer brieven kreeg voelde ze zich steeds minder eenzaam. Het had iets van verliefd worden, vond ze, verliefder dan ze ooit was geweest. En ze hoefde niet te doen alsof ze het te druk had om te antwoorden, of gereserveerd te lijken, of haar hoofd te breken over de vraag hoeveel kusjes ze onder aan een sms'je moest zetten. Het voelde natuurlijk, het voelde goed.

9 oktober

Beste Dennis,

Elke keer als ik de brievenbus hoor of een brief op de deurmat zie liggen als ik thuiskom raak ik opgetogen. Is dat raar? Ik vind het heerlijk om je brieven te lezen, ook al weet ik dat je alleen maar aardig doet. Die foto van mij is niet geweldig maar het is de enige recente die niet vreselijk is. Veel mensen maken graag foto's van zichzelf ('selfies' noemen ze die, gadver) maar ik heb er een bloedhekel aan. Vroeger niet. Niet dat ik dacht dat ik knap was of zo, maar door het eeuwige commentaar van mijn ex kan ik geen foto meer van mezelf zien. Er was van alles mis met me waarvan ik helemaal geen weet had tot hij me erop wees.

Nu doe ik het weer, zeuren! Ik zal ermee ophouden. Zijn de opnames voor de documentaire weer uitgesteld? Je zult het wel heel frustrerend vinden. Ik wil dat ze er vaart achter zetten. Hoe eerder, hoe beter. Ik weet dat jij terughoudend bent, maar ik hoef dat niet te zijn. Ik kan er voor ons allebei in geloven.

De dagen worden korter. Dat vond ik voorheen de moeilijkste

tijd om alleen te zijn, maar nu ik weet dat jij er bent en op mijn brieven wacht, ben ik niet meer zo eenzaam. Het is heel fijn om iemand te hebben tegen wie ik openhartig kan zijn. Als ik lesgeef moet ik altijd doen alsof ik sterk ben, want anders walsen die kinderen over me heen. Doodmoe word ik ervan. Met de andere leerkrachten kan ik het niet zo goed vinden. Ze hebben allemaal een gezin en kijken naar me alsof er iets mis met me is omdat ik anders ben dan zij. Ik zou ze niet kunnen vertellen dat ik je schrijf, dat zouden ze niet begrijpen. Laatst zag ik een van hen dat boek over jou lezen – Als de rivier rood kleurt – van Eileen Turner, en toen had ik er bijna uitgeflapt: Ik ken Dennis Danson! We schrijven elkaar elke week! Maar ik wist dat dat alleen maar geroddel zou geven. Bovendien heeft het iets fijns dat mensen van niets weten.

*Liefs,
Samantha*

25 oktober

Samantha,

Je ex lijkt me niet goed bij zijn hoofd. Je ben knap. Als ik jouw vriend was, zou ik nooit zo stom zijn om je te laten gaan. Ik heb je foto opgehangen aan de muur. Je hebt zo'n mooie lach. Als ik naar je kijk glimlach ik vanzelf terug.

Ik heb Als de rivier rood kleurt gelezen. Eileen schrijft me nog steeds. Het was raar om geconfronteerd te worden met een beschrijving van mezelf. Ik heb Reconstructie van de waarheid niet gezien, maar Carrie zegt dat die documentaire gedegen is, terwijl Eileens boek meer op sensatie uit is. Soms herkende ik mezelf niet eens. Ik kwam over als een mafkees.

En ja, dat van die nieuwe documentaire is frustrerend, maar Carrie zegt dat het uiteindelijk beter is. Er moeten nog wat juridische obstakels uit de weg worden geruimd voordat ze kunnen gaan draaien, en ik heb een paar gesprekken gehad met mijn nieuwe advocaten die me goede hoop geven dat mijn zaak over een jaar zal worden heropend. Alles gaat alleen zo langzaam. Elke dag lijkt wel een week. Doordat het regende hebben ze ons vandaag niet laten luchten en nu heb ik weer hoofdpijn. Ik lees jouw brieven heel vaak en als ik ze lees voel ik me minder eenzaam, alsof je bij me bent.

Ik moet je bekennen dat je voor mij meer bent dan zomaar een vriendin, Samantha. Ik kan er niets aan doen. Ik kijk ook uit naar jouw brieven. Elke week zoek ik in de stapel die ik krijg naar de jouwe en als hij er dan tussen zit begint mijn hart sneller te kloppen. Eigenlijk weet ik dat ik je dit niet zou moeten vertellen. Ik ben bang dat ik je alleen maar tot last ben, Samantha, dat de opgave me elke week te schrijven te veel is. Dat je door onze vriendschap nog meer een eenling en nog geslotener wordt. Maar ik ben te egoïstisch om het voor me te houden. Jij maakt alles draaglijk. Maar ik kan je niets beloven. Je verdient beter. Ik ben bang dat je daar zelf ook snel achter komt en me zult vergeten.

*Liefs,
Dennis*

13 januari

Dennis,

Zulke dingen mag je nooit meer zeggen. Nooit. Ik hou van je. Jij bent de enige die ik wil. Het maakt me niet uit dat we op dit moment ver van elkaar verwijderd zijn. Ik ben gelukkig. Maar ik

heb zitten denken: ik wil je komen opzoeken, als je dat goedvindt. Ik heb nog aardig wat geld over van mijn oma's erfenis en er is niet veel dat me hier bindt. Ik had het geld opzijgezet voor iets speciaals en ik kan niets bedenken dat meer voor me zou kunnen betekenen dan dit. Ik moet ermee ophouden mijn hele leven alleen maar naar dingen te verlangen, ik moet ze doen.

Ik weet dat je nee zult zeggen maar dat accepteer ik niet. Ik weet zelf heus wel wat goed voor me is. Mijn besluit staat vast. Ik zou de volgende maand al kunnen komen. Laat maar weten wanneer.

*Heel veel liefs,
Je Samantha*

24 januari

Samantha,

Het idee dat ik je zal zien, heeft mij ook blij gemaakt. Ik kan niet meer stilzitten, loop de hele tijd heen en weer. Op de luchtplaats ren ik zo hard rondjes dat het zand opstuift tegen mijn benen. De cipiers lachen en zeggen dat je wel heel bijzonder moet zijn. Niemand heeft me ooit zo meegemaakt.

Ik hoop dat je het niet erg vindt, maar ik heb je naam en adres doorgegeven aan Carrie. In april begint ze met opnames in en rond Red River en ik zou het fijn vinden als jullie elkaar ontmoeten. Dan weet ik tenminste dat zij je onder haar hoede zal nemen nu ik dat zelf niet kan.

Natuurlijk vind ik het geweldig om je te zien. Ik ben alleen bang dat je niet meer van me zult houden. Ik ben veranderd. Uitgezaakt. Maar ik heb eraan gewerkt. Voor jou. Ik ben wel ouder geworden. Mensen vergeten dit soms, denk ik. Er zijn mannen die nog steeds schrijven aan de achttienjarige jongen die ik was. Liefdesbrieven.

Daar zul je je vast wel iets bij kunnen voorstellen. En ik wil niet dat je geschokt bent als je me geketend ziet. We worden altijd geboeid als we uit onze cel komen. Ze zeggen dat het met veiligheid te maken heeft, maar het is vernederend.

Ik ga je niet vertellen wanneer je moet komen. Kom wanneer jij er klaar voor bent. Kom wanneer Carrie hier is. Maar kom wel. Ik heb jou ook nodig. Ik hou van je.

*Heel veel liefs, voor altijd,
Je Dennis*

Onderwerp: Dennis!

Sam!

Ik ben Carrie, een vriendin van Dennis. Hij heeft me je adres gegeven, maar het leek me makkelijker om je op internet op te sporen. Super naaktfoto's! Geintje. Ik ben niets raars tegengekomen. Maar goed, Dennis heeft het HEEL VAAK over je. Zo vaak dat ik er doodziek van word! Maar effe serieus: ik heb hem in geen jaren zo gezien. Door jou en de nieuwe documentaire lijkt hij een heel ander mens te zijn geworden.

Hij heeft me verteld dat je hierheen komt en hij wil dat ik je gids ben! Ik zou het SUPER vinden om je het een en ander te laten zien. De meeste dagen zal ik opnames maken, maar ik dacht dat je het misschien leuk zou vinden om mee te gaan. We gaan in Red River een paar interviews opnemen, wat aanwijzingen checken die we hebben gevonden, praten met getuigen, dat soort zaken. Heb gehoord dat je de documentaire geweldig vindt (dank je!), dus misschien vind je het leuk om erbij betrokken te zijn.

Laat maar weten. Een vriendin van Dennis is een vriendin van mij. Als je advies wilt over waar je kunt overnachten/eten en welke plekken je moet mijden als de fucking pest, dan moet je bij mij zijn!

Tot gauw!

Carrie

Voor ze zich kon bedenken boekte Sam de vlucht. Haar vertrek werd door niemand opgemerkt.

Lees verder in *De onschuld zelve*.

Eerste druk oktober 2018

Oorspronkelijke titel *The Innocent Wife*

First published as *Red River* by Century. Century is part of the Penguin Random House group of companies.

Copyright © 2017 Amy Lloyd

The moral right of Amy Lloyd to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Noor Koch

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Miquel Sobreira/Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4434 9

ISBN e-book 978 90 261 4436 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.